

LBRIS

We know
books

Vasile Igna

**VARA
CĂLUȚULUI DE LEMN**

LMES

2024

CUPRINS

O poveste care are povestea ei	7
VARA CĂLUȚULUI DE LEMN.....	11
Primul pas: Întâlnirea	13
Al doilea pas: prima surpriză	23
Al treilea pas: copilăria Căluțului.....	33
Duminică: Prima poveste (a Grifonului)	40
Luni: Povestea a doua (a Spiridușului)	54
Marți: Povestea a treia (a Pegasului)	71
Miercuri: Povestea a patra (a Inorogului) ...	93
Joi: Povestea a cincea (a Centaurului)	113
Vineri: Povestea a șasea (Piticii)	130
Sâmbătă: Povestea a șaptea (Magicianul) ...	147
Ultimul pas.....	175

„Micul prinț traversă deșertul și nu întâlnește decât o floare. O floare cu trei petale, o floare ca oricare alta.

– Bună ziua, spuse micul prinț.

Unde sunt oamenii? întrebă politicos micul prinț. (...)

– Oamenii? Cred că nu sunt decât vreo șase-șapte cu toții. I-am zărit acum câțiva ani. Doar că nu știi niciodată unde îi găsești. Îi poartă vântul. N-au rădăcini, iar asta le dă mare bătaie de cap.”

(Antoine de Saint-Exupéry,
Micul prinț, cap. XVIII)

O poveste care are povestea ei

Autorul acestei povești s-a născut în 4 martie 1944, în Ardușat, un sat din Maramureș, o provincie de la marginea de miază-noapte a României.

A fost, mai întâi profesor de limba română, apoi editor și, în cele din urmă, diplomat în Franța și în Elveția. A publicat mai multe cărți (de poezie, proză, eseuri) printre care și două pentru copii (*Poveștile ariciului Păpădie* și *Pisoi mai mari, pisici mai mici* și un castel cu cinci pitici).

Povestea care urmează are... povestea ei.

A început să o scrie la București în 26 septembrie 2000. Iată primele două propoziții: „Ziua aluneca spre asfințit. Arșița scăzuse, briza înserării înfășura ierburile și pomii, oamenii și animalele într-o pânză de

răcoare”. Promițător sau plictisitor? Cine să știe?

Sigur este că atunci a însăilat vreo cinci-șase pagini și s-a oprit. De ce s-a oprit? Autorul nu știe, nu are nicio explicație. Ceea ce știe sigur e că, vreme de peste douăzeci de ani, a purtat-o cu sine peste tot pe unde a umblat și, cu toate că a mai reluat-o în 2011 și în 2016, forma pe care urmează să o citiți a început să o scrie abia în ziua de joi, 23 martie 2023. A încheiat-o, vineri, 21 iulie 2023, în același Ardușat în care s-a născut. La o săptămână de la aniversarea Unchiului Nuțu. Alte șase luni au mai fost necesare pentru tot felul de refaceri și pentru ilustrații.

Când, în sfârșit, cartea a fost gata, s-a întrebat:

– Ei, și acum ce fac cu ea? Pentru cine am scris-o? Nepoții sunt mari, unii sunt deja studenți, Unchiu Nuțu a împlinit 96 de ani, iar eu sunt un bunic cu urmașii în cer.

– Dar e lumea plină de copii, l-a auzit nechezând pe Căluț. Ce, ei nu au voie să se bucure?

A stat puțin, foarte puțin, pe gânduri și a răspuns:

– De ce nu? Dar cum o să ajungă povestea asta la ei?

Contase, atunci când a început povestea, pe Diana, Victor, Andrei, Paul, Anastasia, Maia, Alexandru, dar unii dintre ei sunt plecați în altă lume, alții sunt liceeni, studenți sau chiar absolvenți.

Autorul, Berna 2003

– Nu-i treaba ta, au răspuns, într-un glas, Anthony, Alex, Petru, Christopher, Lucas cel Mare, Lucas cel Mic, Maria și Chloe Dorothea. Ne ocupăm noi de asta!

Mai rămânea ca povestea să prindă viață și altfel decât prin vorbele spuse de Căluț. Iar de acest lucru avea să se ocupe Adina, a cărei talent, imaginație și delicatețe sufletească au dat înfățișare grafică tuturor personajelor și întâmplărilor care vor trăi în amintirea voastră și datorită minunatelor ei ilustrații.

Poveștile, însă, nu sunt nici ale autorului, nici ale ilustratoarei, nici ale altcuiva, ci numai și numai ale Căluțului. El le-a imaginat, el le-a trăit, ale lui sunt, odată pentru totdeauna. Și ale voastre, dacă le veți citi.

Priviți! Căluțul e înaintea voastră, uitați-vă bine la el, ascultați-l!

Contați pe el!

(Ardusat, 21 iulie 2023)

VARA CĂLUȚULUI DE LEMN

Primul pas: Întâlnirea

Era mijlocul lui iulie la Ardusat, un sat de la marginea de miazănoapte a țării, cu nume scurt și tăios, ușor de ținut minte.

Ceasul cel mare al Soarelui arăta că în curând va fi seară, iar un vânticel ca o răsuflare de dragon adormit înfășura curtea, grădina și livada într-un fuior de răcoare. Se potoliseră și zgomotele curții; orătăniile – găini, rațe găște, curci, curcani, purceluși, oițe – ieșiseră din ascunzișurile de la umbră și se îndreptau, care spre vasele de mâncare, care spre adăposturile de noapte. Noroc cu Leo, care, mai treaz și mai vigilent ca întotdeauna, va sta toată noaptea de veghe. Leo și stelele, ehei, ce companie nemaipomenită!...

Singurul care nu-și părăsise locul unde îl găsisese ziua aceea de vară era Căluțul de

lemn. Aștepta, ferit de ochii tuturor, în magazia în care își petrecuse ultimele trei luni, înconjurat din toate părțile de sape, târnăcoape, hârlețe, furci, topoare, foarfeci, lăzi pentru fructe și legume.

– Ia să-l scot eu puțin la aer, pe dumnealui, Căluțul, că i s-or fi lungit urechile și-i vor fi înțepenit încheieturile de atâta stat pe loc!, spuse Stăpânul.

Dar cine era Stăpânul?

Păi, cine altcineva decât Unchiu Nuțu? Iar Unchiu Nuțu, care acum era și tată și unchi și bunic și străbunic, fiecare pe rând și toate deodată, urma să împlinească peste două zile 96 de ani. Întrucât a fi bunic e ceva care se află, ca vârstă, între tată și străbunic, noi ne vom mulțumi de acum înaintea să-i spunem doar *bunic*. Iar asta o să-i liniștească pe toți: și pe copii, și pe nepoți, și pe strănepoți.

Și, cum nu oricui îi e dat să împlinească de mai multe ori 96 de ani într-o viață, bunicul Nuțu se aștepta să vină la sărbătoarea lui toată familia, dar mai ales îi aștepta pe nepoții și strănepoții lui. Răspândiți cum erau nu doar în câteva dintre orașele Țării,

ci și în alte țări din Lumea largă, bunicul Nuțu, nu-i văzuse de mult la față, iar pe unii nu-i văzuse niciodată.

– Ehei, unii dintre ei vor fi fiind mărisori de-acum, gândi el, poate că aceia nu vor veni toți, dar cei mai mici vor veni de bună seamă. Dar ia să-i numărăm, să văd pe câți dintre ei pot să-i găzduiesc la mine și la câți trebuie să le gădesc alt adăpost.

Și începu să le înșire numele, numărându-i pe degete: Andrei și Lucas cel mic, Victor și Anthony-Ion, Paul, Christopher și Chloe-Dorothea, Alex și Lucas cel mare, Petru și Maria, Luca și Sergiu. Unsprezece băieți și două fete. Treisprezece, cu toții! (13, număr fără noroc, ar spune unii! Doar că, parcă în ciuda lor, peste mai puțin de o lună avea să vină pe lume și Alesia, ceea ce înseamnă că astăzi sunt paisprezece!)

Apoi, unele nume se repetau, altele aveau un sunet diferit de cel cu care era el familiarizat. Dar unchiul Nuțu, care nu știa decât puțin unguște, dar citea Biblia în fiecare zi și obișnuia să se uite des la televizor, era la curent cu starea și mișcările Lumii și nu i se părea că asta ar avea vreo importanță.

LIBRIS

We know
books

